

Од марта имам сан, како би то рекао Мартин Лутер Кинг, нобеловац за мир. Али, ко сам ја да сањам своје и туђе снове, моја стварност није моја замисао, моје замисли су у сукобу са њом. Затечен сам у њој као губитник времена које ми је преостало. Тако да слабо знам шта мој сан, претворен у целодневни кошмар уопште садржи.

Није овај увод никаква тужбалица, не жалим ни за чим, само сам појединац који без сопствене одлуке припада народу. То апстрактно масовно живо биће које не показује да има вољу нити ум, пристаје на све, тако да су узалудне моје заблуде да се нечему опирем.

Ипак сам уверен да чамотиња у којој донекле и живим није само моја и да невољу делим са многим људима. Осим оних који су нашли своје божанство, уверени да другачије и није могуће. Очарани својим комичним тотемом, они фанатично мрзе све који не верују да постоје било какви разлози за њихово усхићење.

